

fællesskabsretten, som derfor har virkning ud over den formelle afgrænsning, der er fastsat i artikel 113, stk. 5, i lovdekret 267/2000 samt artikel 2, stk. 6, og artikel 15, stk. 1, i Lombardiets regionallov nr. 26 af 12.12.2003, og hvis virkning derfor kan tilpasses i sit omfang, således at også sådanne aktører, som ikke har status af kapitalsselskaber, kan få adgang til udbudsprocedurer?

2) I tilfælde af at Domstolen ikke anser den ovenfor anførte bestemmelse for at være udtryk for et grundlæggende princip i fællesskabsretten, udgør bestemmelsen i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2004/18/EF eller den tilsvarende bestemmelse i artikel 26, stk. 2, i direktiv 92/50/EØF (såfremt dette direktiv anses for at være den autoritative retskilde) så snarere en ledsagende omstændighed eller et »afledt princip« af princippet om den frie konkurrence, som skal betragtes i sammenhæng med princippet om offentlighed i forvaltningen og det principielle forbud mod forskelsbehandling begrundet i nationalitet, og skal den derfor have umiddelbar bindende gyldighed og forrang frem for eventuelle afvigende nationale bestemmelser, som medlemsstaterne har indført for at regulere tildelingen af offentlige tjenesteydelseskontrakter, der ligger uden for fællesskabsrettens direkte anvendelsesområde?

3) Er bestemmelserne i artikel 113, stk. 5, i lovdekret 267/2000 samt artikel 2, stk. 6, og artikel 15, stk. 1, i Lombardiets regionallov nr. 26 af 12.12.2003 forenelige med fællesskabsprincipperne i artikel 39 (princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet), artikel 43 (etableringsfrihed), artikel 48 og artikel 81 (aftaler der begrænser konkurrencen) i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og skal de anførte nationale bestemmelser derfor sættes ud af kraft tilfælde af, at de anses for afvigende herfra, idet de er uforenelige med fællesskabsbestemmelserne, der har umiddelbar bindende gyldighed og forrang frem for de nationale bestemmelser?

4) Er bestemmelserne i artikel 113, stk. 5, i lovdekret 267/2000 samt artikel 2, stk. 6, og artikel 15, stk. 1, i Lombardiets regionallov nr. 26 af 12.12.2003 forenelige med bestemmelsen i artikel 9, stk. 1, i direktiv 75/442/EØF⁽³⁾ eller med den tilsvarende bestemmelse i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2006/12/EF⁽⁴⁾ af 5.4.2006 (såfremt dette direktiv anses for at være den autoritative retskilde), hvorefter henholdsvis »[...] ethvert anlæg eller enhver virksomhed, som varetager bortskaffelse af affald som nævnt i bilag II A [skal] indhente en tilladelse fra den i artikel 6 omhandlede kompetente myndighed« og »[i] de i stk. 1 omhandlede planer [for affaldshåndtering] kan for eksempel anføres a) de fysiske eller juridiske personer, der har beføjelse til at håndtere affald [...]?»

⁽¹⁾ EUT L 134, s. 114.

⁽²⁾ EFT L 209, s. 1

⁽³⁾ EFT L 194, s. 39.

⁽⁴⁾ EUT L 114, s. 9.

Sag anlagt den 7. september 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-365/06)

(2006/C 281/37)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved E. Traversa og E. Montaguti, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 og 49 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet
 - kun arbejdsmarkedskonsulenter eller dermed sidestillede personer, der er optaget i erhvervsregistre, må forestå udarbejdelse og trykning af lønsedler,
 - den fastsætter særlige krav til sammensætningen og oprettelsen af databehandlingscentre,
 - den betinger optagelsen i disse erhvervsregistre af, at den pågældende har bopæl i Italien,
- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 og 49 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet
 - den forbyder arbejdsmarkedskonsulenter udøvelse af nogen form for virksomhed, medmindre den pågældende er optaget i de italienske erhvervsregistre.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Den omstændighed, at udarbejdelse og trykning af lønsedler forbeholdes arbejdsmarkedskonsulenter eller andre erhvervsgrupper, der udtømmende angives i loven, udgør en hindring for etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved artikel 43 og 49 EF. Den virksomhed, der udføres af databehandlingscentre, består i det væsentlige i blot at udføre de instruktioner, der modtages fra kunden. Der er nemlig tale om at indføre data, der stilles til rådighed af kunden, i bestemte edb-programmer, der er udformet på baggrund af de oplysninger, der er afgivet af kunden i overensstemmelse med

de gældende regler. Databehandlingscentrene, der udarbejder lønsedler, udfører følgelig ikke noget planlæggende arbejde, der består i på grundlag af den relevante lovgivning at fastsætte den enkelte arbejdstagers nettoløn, og som forudsætter, at den pågældende medarbejder er i besiddelse af et grundigt kendskab til lovgivningen på området. Den omstændighed, at udarbejdelse og trykning af lønsedler forbeholdes arbejdsmarkedskonsulenter, kan følgelig ikke begrundes i hensynet til at beskytte arbejdstagernes rettigheder, idet de omhandlede arbejdsopgaver i det væsentlige er af udførende art og ikke forudsætter, at den pågældende medarbejder er i besiddelse af særlige faglige kvalifikationer.

— For at kunne levere tjenesteydelser i form af udarbejdelse og trykning af lønsedler til små virksomheder skal databehandlingscentrene være »oprettet og udelukkende bestå af personer, der er optaget i erhvervsregistrene«. »Dette krav hindrer ledelsen i udenlandske moderselskaber i at være blandt stiftere eller at sidde i bestyrelsen i et italiensk datterselskab, medmindre de lader sig optage i de pågældende erhvervsregistre. Der er følgelig tale om en form for skjult forskelsbehandling, som ved at anvende et andet kriterium end nationalitet faktisk fører til samme resultat som en forskelsbehandling, som åbenbart er begrundet i nationalitet« Generaladvokat Mischos forslag til afgørelse i sag C-79/01, Payroll Data Services, Sml. I, s. 8923.

— I de italienske bestemmelser er det fastsat, at en person, der anmoder om at blive optaget i et sådant register, skal fremlægge en bopælsattest. Såfremt formålet med dette bopælskrav er at gøre det muligt at føre kontrol med og eventuelt at sanktionere tjenesteydere, der er ansvarlige for lovovertrædelser, står et sådant krav under ingen omstændigheder i et rimeligt forhold til dette formål. Det er nemlig uden tvivl muligt uanset opholdssted at udføre kontrol med og om nødvendigt sanktionere et hvilket som helst databehandlingscenter, der har hjemsted i en hvilken som helst medlemsstat. Bopælskravet er følgelig ikke begrundet i nødvendigheden af at beskytte arbejdstagerne, således som de italienske myndigheder har anført.

— I de omtvistede italienske bestemmelser er det fastsat, at også databehandlingscentre, der har hjemsted i andre medlemsstater, internt i virksomheden skal råde over arbejdsmarkedskonsulenter, der er optaget i et italiensk erhvervsregister. Forpligtelsen til optagelse i registret over arbejdsmarkedskonsulenter går ud over det, der er nødvendigt for at beskytte arbejdstagerne, og de kompetente myndigheder underlægger herved leveringen af sådanne tjenesteydelser en egentlig autorisationsordning, uden at der derved sondres mellem etablering i landet og midlertidige tjenesteydelser. Foretages der ikke en sådan sontring, medfører det, at »de bestemmelser i traktaten, som netop skal sikre den frie udveksling af tjenesteydelser, herved [bliver] virkningsløse« (dom af 3.10.2000, sag C-58/98, Corsten, Sml. I, s. 7919).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 8. september 2006 — DNA Verkot Oy

(Sag C-366/06)

(2006/C 281/38)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus.

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DNA Verkot Oy.

Andre parter i sagen: Sonera Mobile Networks Oy, Viestintävirasto

Præjudicielle spørgsmål:

- 1) Skal artikel 4, stk. 1, vedrørende klageadgang, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF ⁽¹⁾ af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) fortolkes således, at et teleselskab er berettiget til at anfægte en afgørelse, hvori det anses, at det pågældende teleselskabs konkurrent ikke har en stærk markedsposition?
- 2) Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende, anmodes om svar på følgende spørgsmål:

Forudsætter kravet i artikel 4, stk. 1, i rammedirektiv 2002/21/EF, om hensyntagen til de faktiske forhold og effektiv klageadgang, at en national domstol kan prøve de faktiske forhold i sagen, foretage en retlig vurdering og afgøre sagen, uden at den nationale domstols kompetence begrænses af Kommissionens afgørelse, der er truffet i medfør af rammedirektivets artikel 7, stk. 4, og begrundelserne vedrørende markedsanalysen?

⁽¹⁾ EFT L 108, s. 33.